

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΪΝΤ ΦΙΛΛΙΠΣ

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

δν αδελφές, η Ξανθά και η Μελαχρονή, στε-
κόντουσαν η μία απέναντι στην άλλη, στο
λωνάκι της μεγαλειέτης. Η μελαχρονή, που
ήταν κι η μικρότερη, ένοιωσε στην καρδιά της :

Είχε πάει Ξανθά στο σπίτι της αδελφής της κι είχε συναντήσει τον
Ρόντ Μάκλον μισρούτ στον άσαντέ. Ο Ρόντ Ξερωσε πάντα γροισου-
ζιά στον κι αν γράφει κι Ξερωσούσε μια κακή επίδραση πάνω στη Λω-
ρα. Μελαχρονός, ύποπτος, ντυμένος πάντα με μεγάλη κομφοτήτα, ή-
ταν ό άνθρωπος που Ξελογιάζε τις γυναίκες κι έλειπε τις παρατόσιες
στην τύχη τους. Είχε λοιπόν Ξερωλέσει κι τη Λωρα ; Αυτό δό ήταν
όλοέναρο ! ...

—Θά τσ καταφέρω πάλι μια χαρά και θα κοροιδώσης τον μνηστήρα
σου, τον Τζιμ, με τσ φρέματό σου ! της είπε η Μάρβλαν, κατάχλωμη.
Μα ένένα δεν μπορείς να με Ξερωλέσης. Τόν είδα... Ήταν έδωπέρα...
Σέ είχε στην άγκυλά του, Ξ ; ...

—Κι Ξεπαιτα ; Έκανε αδιάφορη η Λωρα. Τι σέ νοιάζει ένένα ;
Κι Ξοριζε μια ματιά στον καθορτήρι. Για νύ θαουσίη η ίδια την έ-
μορφή της, τη γοητεία της.

—Δέν πρόει να φέρνεσαι έντοι στον Τζιμ... Μην Ξεχνάς πως είνε ό
άνδρας που θά κάνει σύντροφό της ζωής σου... Δέν έχεις τό δικαίωμα
να φέρνεσαι έντοι σέ κανένα. Κι όσο σιλλογίζομαι ότι σου έχει τόση
έμπιστοσύνη ό Τζιμ !... φώναζε η Μάρβλαν, κι έναν άτελεισμένο τόνο
στη φωνή.

Ποιόνος, σαν νύ την είχε πείσει άντην την ίδια η Ξανθά Λωρα.
Κι όσάτοσο, έκρινε πού θά πθανε πρόθυμα για τον Τζιμ Κλάιν, Ξερω-
πε να κρατήση τό στόμα της κλειστό και να κάνει ότι δέν ήξερε τίποτα.

Η Λωρα κούταζε την αδελφή
της με σιωπή.

—Δέν θά μεγαλώσης ποτέ σου,
μικροίτα μου ; της είπε. Αν νομ-
ίζεις ότι είσαι ώμορφη κι αυτό τό έ-
νάρετο έπος που έχεις, γελούσαι,
ταυδάα μου !

—Έμένα να με άρήςες ήσυχη !
της φώναζε η Μάρβλαν. Μάλιστα
για τον Τζιμ. Τού είχες άκοιπή τη
δέν θάβλεπες πού τον Ρόντ Μά-
κλον, ότι δέν είπαγε τίποτα μεταξύ
σας...

—Οι άνδρες σόν τον Τζιμ—μάθε
τό—είνε τσ αιώνα θήματα ! της
άπάντησε η Λωρα, με άπαθεία. Εί-
νε τσ θήματα τών θανάτων...

—Μά πως μπορεί νάσαι σό άδει-
φή μου !... φώναζε η ένα λούθη η Μάρβλαν.

Η Λωρα της έφοριζε μια λούθη ματιά.

—Είσαι λοιπόν άκόμη φουταμένη μαζί του ; της είπε. Κοίμα, να,
μα την άλθθεια, γιατί κι αυτός, κατά βάθος, σ' αγαπάει. Αν μπορείς
να ν' άπωνηθώ τσ λεγτά του, θά σου τον χάριζα. Κι οι δύο σας έ-
σαστε άρελές, κοριδίτα ! ...

—Θά ήταν καλύτερα για τον Τζιμ να πείθαι, παρά να σέ παντρε-
νί ! Οθ τον κάνει δυστυχισμένο ! Οθ τον καταστρέφης !... φώναζε με
παράπονο η Μάρβλαν.

πατό σε για νύ θαουσίη τσ «ωραιότερα πόδια της Άγγλας!»

Και τό απόγευμα της άλλης μέρας, έγινε η «επανάσταση»
που άφαιρέμα. Ένας γρηναίος κύριος είχε την άτυχη έμπνευ-
ση να χαρακτηρίση αυτό τό θέμα ως «άπρεπές» ! Ένας άλλος του
παρητήρησε ότι στό θέατρο πήγαινε κι έθλεπε «άπρεπότερα»
θέαματα. Ένας τρίτος συμφώνησε με τον πρώτο και μέσα σε λί-
γα λεπτά της ώρας, όλος ό κόσμος, που βρισκταν μπροστά
στη βιτρίνα του Κρός, χαρισθήκε σε δύο στρατόπεδα κι άρχι-
νε ν' άλληλοδέριεται με λύσσα. Κατά τό πρώτο μέρος του έμ-
φυλιού αυτού παραμαμού, έπαισαν πολλά κεφάλια. Κατά τό
δεύτερο μέρος σιυέθη κι ένας φόνος. Κάποιος Γκρήνστον, δέ-
χτηκε μια μαστοσύνη στό πρόσωπο και τυρωλωμένος από τό θυ-
μό του, έβγαλε τό πιστόλι του και έσπύλωσε νεκρό έκείνον που
τόν είχε χτυπήσει. Τό άτυχο θύμα ήταν κάποιος Μάζουελ, πρό-
κτωρ άσφαλιστικών έταιρειών.

Περιττό είνε τώρα ν' αναφέρωμε ότι οι πόλιοιαν δέν άργη-
σαν να καταπιούν την «επανάσταση» και ότι η Μις Λουίζα
Τζιλμπερτ, χορεύει τώρα στό «Κολιζουμο» του Λονδίνου, δεί-
χνοντας έντι από έκεί τσ πόδια της, άρου δέν μπορεί πού να
τά δείξη από τη βιτρίνα του καλ-ρέμπορο Κρός.

Α. ΜΟΡΣΙΝΙ

—Γιατί δέν τόν σιυεις, άρου ένδιαφέρεσαι τόσο πολύ για αυτόν ; ...
της είπε η Λωρα. Γιατί δέν τού φανερώνας τι θέμα είμαι έγώ ; ...

Κι όμως ήξερε ότι δέν μπορείς να κάνει τίποτα η Μάρβλαν. Γιατί
ό Τζιμ είχε άρραβωνιασθή πρώτα την Μάρβλαν, πριν γνωρίσει τη Λω-
ρα. Μά, από τη μέρα που άντίκρισε τη Λωρα, Ξερωλέθηκε με την
Ξανθά της γοητεία.

—Και πως Ξεριζε ότι δέν θά καταλάβη μόνος του ότι έχει φίλο τον
Ρόντ ; της άπάντησε η Μάρβλαν. Κι έσύ κάνεις λάθη, όπως όλος ό
κόσμος. Μπορεί να είσαι πονηρή, μα κάποτε θά φανερωθής...

—Ένοια σου κι έγώ Ξερω πόσο άπέλεπταος είνε ό Τζιμ... της
φώναζε Λωρα, Ξεσπόντας σ' ένα σαρκιστικό γέλιο.

Κι Ξεπαιτα, κούταζοντας τριγύρω της στό σαλονάκι, την ρώτησε :
—Βλέπες κανένα έγνω τον Ρόντ ; Έγώ δέν βλέπω τίποτα ! ...

Κι άνάβοντας ένα σιγαρέττο, την συμβούλευε :

—Κούταζε τη δουλειά σου, μικροίτα μου ! Δέν έχεις να κάνης τί-
ποτε καλύτερο ; Τι περιμένεις ; Όσο και νάσαι, θάβδη έδωπέρα ό
Τζιμ. Μπορείς να μείνης, άν τό θέλεις. Μείνε να με Ξερωσούσης
στον Τζιμ. Νά, άκούς ; Άνθάνειν ό άσαντέρι. Μπορεί νάσαι μέσα...

Ήταν πού πού άργα για τη Μάρβλαν να φύγη από τό διαμέρισμα
της Λωρας. Γύρισε τό κεφάλι και μπροστά στην έκδοχική ματιά της ά-
δελφής της, χαριέθηκε κι ένα στενοχωρημένο χαμόγελο τον Τζιμ
Κλάιν, που μπήκε άξαφνα στό σαλονάκι. Ο Τζιμ, ύποψισμένος, Ξεσπός,
άθλητικός, ήλγε κοντά της κι της έφοριζε τό χέρι.

—Τί γίνεσαι, Μάρβλαν ; τη ρώτησε, με μια εύκαμπή χαρά.
Ξεπαιτα φίλησε τη Λωρα και Ξεσπώθηκε πάνω στό κούβαν. Κατι έ-
γε... Γύρισε Ξεαφνα προς τη Λωρα και της είπε :

—Περίεργο, μα την άλθθεια !... Μού φάνηκε πως είδα τον Ρόντ
Μάκλον μπροστά στό σπίτι, τη στιγμή που διαζήτα τό δρόμο... Τι δια-
βόλο !... Ονειρώδην Ξητισιος ;

Η Λωρα έφοριζε μια τρομερή ματιά στην αδελφή της. Ξεπαιτα γα-
μογιλάσε.

—Τόν Ρόντ ; Έκανε τάχα αδιάφορη. Μα και βέβα ά ξανες λάθος.
άγάτη μου. Ο Ρόντ βρισκεται άκόμη στην Ενρώση ! ...

Ήξερε ένα σιγαρέττο, με μια
νεύρηνη κίνηση, έβαλε ένα άλλο
στό στόμα του Τζιμ και περι-
εμε.

—Έχεις δικαιο... παραδέχτη-
κε ό Τζιμ.

Κι άπόλυνοντας τό χέρι του,
πήρε από μια πολεήτρια ένα
κουτί σιγάρτα, που ήσαν ξεραχτά
έκεί πάνω. Η Λωρα, για μια
στιγμή, πάγωσε από τον τρόμο
της. Μα συνέλθε γρήγορα. Ή-
ταν ένα κοινό κουτί σιγάρτα, γω-
νήσε κανένα διακριτικό.

Ο Τζιμ έκανε ν' άνάγη ένα
σιγάρτο, μα την ίδια στιγμή τό
δεξί χέρι του άπόμεινε άκίνητο.
Είχε χλωμασίσει.

—Τζιμ, τί έχεις ; Δέν είσαι καλά ;
τόν έπαισε από τό χέρι.

Τό άγγυριά της τόν ντυρισε. Έσπρωξε τό χέρι της με φρόνη, σάν
να τόν είχε άγγίξει κανένα φαρμακό φέρι, και σπρώθηκε δρόμα. Τά
μάτια του πετούσαν άστράτες !

—Όστε-είδα καλά !... είπε. Ήταν ό Μάκλον...

Και δίχως να προσθήση τίποτε άλλο, τράβηξε για την πόρτα. Είχε
χωρημένα τσ μάτια του πάνω στη Μάρβλαν, με πόνο, σαν να της
Ξητούσε να τό συγχωρήση και να τό σιση.

—Μά δέν ήταν αυτός ; φώναζε η Λωρα. Τρελλάθηκες λοιπόν Τζιμ ;
Τι σχέση έχει αυτό τό κουτί τσ σιγάρτα με τον Ρόντ Μάκλον ;

Η Λωρα τούς έφοριζε μια προσεχτική ματιά, περιεργή. Ήταν ένα
κοινό κουτί, όπως όλοι.

—Στό κολλέγιο ήμνα μαζί κι έναν άριστοεργή, της έξηγησε τότε
ό Τζιμ. Κι αυτό άκούδης ; έκανε να καταλάβη την άπιστία σου. Είχε
άριστοεργήδες όπως ό σιμαυήτης μου (κι' όπως Ξεριζε, κι' ό Μά-
κλον είνε άριστοεργής), άνάβουν τσ σιγάρτα από την άριστερή μεριά
τού κουτιού. Μέσα σ' έκαστό κουτί, θά βρής ένα μονάρο σαν ν' αυτό !
Κατάλαβες λοιπόν τώρα ότι δέν μπορείς πού να με Ξερωλέσης ! ...

Η Λωρα Αη, με γοητωμένα μάτια, κούταζε με φρόνη τό κουτί τσ
σιγάρτα, που είχε πετάξει ό Τζιμ πάνω στό κούβαν. Ξεπαιτα άκίως να
κλείνη η πόρτα του άσαντέρι. Ο Τζιμ και η Μάρβλαν είχαν φύγη μα-
ζί. Τρελλή από την άγονία της, έστησε τό αντί. Μαζώ με τον άσαντέ,
που κούταβαν άργά, τό ένα πάτωμα ύστερ από τ' άλλο, η Λωρα νό-
μιζε ότι τό διακριτικό της κούταβαν κι αυτό στό δρόμο. Νά, έκεί στό
βάθος, ό Τζιμ χανότανε για πάντα, κούτωντος στην άγκυλιά του ένα
μελαχροινό κοριτσιό ; Την Μάρβλαν.

Η Λωρα Αη δέν μπόρεσε ν' άνθέξη σ' αυτό τό Ξερωκό χτύπημα
της μορφς και με μια κραυγή πόνου σπρωίστηκε λιποθύμη πάνω στό κόκ-
κινο χαλί του σαλονιού της.

T. ΧΑΪΝΤ ΦΙΛΛΙΠΣ

